

Baltā galdauta svētki

2017

Kā mani vecāki/vecvecāki
naukuvusi un dzīvo Valvā?

Mani vādu vausti ir diezgan vaibi un dažādi
ja vajadzētu atpazīt visus savus vādus, es to nespētu,
jo daudzi dzīvo patālu no manis un neesmu tos nekad
redzējis. Bet tagad saviem vārdiem izstāstīšu par manām
vadu saimēm Valvā.

Ļoti gūti pateikt, cik ilgi dzīvojam Valvā. Senāvais
no zinu, ir mans vecvecēvs. Kā tētis stāsta, tad viņš esot
jau dzīvojis Valvā pirms izsūtīšanas. Tad tētis izsūtīts uz
Sibīriju, tur pats savām vārdiem esot uzcelis divas mājas.
Vēlāk tur piedzimis mans vecēvs. Viņi visi dzīvojuši
Tomsuas apgabalā, līdz 60. gados atgriezušies Latvijā.
Vecvecēvs Valvā turpināja dzīvot līdz mūža beigām.
Viņš bija izveidojis un uzturēja vienu no lietuvajām
saimniecībām Valvā, kā arī bija nodā mēvā atbildīgs par
lugažu kūģeļu cepli.

Mans vecēvs Valvā pabeidzot vidusskolu, devās laimes
meikļumos uz ģigatni kur tur to arī atrada. Visu dzīvi
nostrādājis ģigatnēs papīrfabrikā, līdz pat tās slēgšanai.

Mans tētis pabeidzis vidusskolu, centās mācīties augst-
skolā, taču tas galīgi nebija viņa laucis. Tad nolās
iespēja pārņemt vecvecēva īpašumus Valvā. Tā kā tētis
bijis beidzis lauksaimniecības arodsksolu, tad zemes darbi
viņam padevās viegli.

Un tā nu sākas mans stāsts Valvā. Tāču Valvā
pāreismu pavadījis visu dzīvi, lielāko bērības daļu
pavadīju Valmierā un tikai apmēram 10 gadu vecumā
atkal atgriezos Valvā. Valvā nav mūsu dzimtas pulcē-
šanās vieta. Papasti devāmies uz Kupuvu (pilsētina
pie Krievijas robežas), kur dzīvoja mūsu vecvecmamma
Jeb tēta mammas māte. Bet nesin viņa aizgāja uz
labākiem laukiem, tāpēc tagad mūsu saimniecību
vieta ir ģigatne, tēta vecāku mājas.

Anmēram šāds ir mans stāsts par Valvu.

Īpašumiem ir liela nozīme - tie mūs tur ne tik
daudz vērtības, bet vairoju piederības, iz-
paušanās iespēju dēļ. Ar galdaapjumu
varu teikt, es arī, kopā ar tēti
darbodamies, mantojotajā sētā,
ceļu Valvu un stiprinu to.

Kristaps Ābolins